

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemelat în 1853 de M

APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Ortodoxia și viața socială

Dacă creștinismul în deobște ne indică direcția și ne dă puterea spre singura organizare sănătoasă a vieții sociale, cu atât mai mult o face aceasta ortodoxia, forma nealterată a creștinismului.

Protestantismul a tras cele mai puține învățăminte din dogma Sfintei Treimi pentru viața omului în societate. Individualismul protestant afirmând că omul își câștigă mântuirea stând izolat în fața lui Dumnezeu, e în directă contradicție cu porunca iubirii și a comuniunii indicată de Sf. Treime.

La catolicism devierea dela calea dreaptă a duhului creștin în această privință apare mai puțin vizibilă. De aceea trebuie să stăruim puțin mai mult întru reliefaarea superiorității ortodoxiei față de el în acest punct.

Ortodoxia vădește rămânerea ei pe linia indicată de Sf. Treime în forma de conducere a Bisericii. Biserica ortodoxă are în fruntea ei comunitatea episcopilor, adunați în sinod, sau stăruind în solidaritate, în frățescă și duhovnicească legătură. Cu cât e mai strânsă legătura între episcopi, fără a se micșora importanța unora din ei de către alții, sau a tuturor prin totalitate, cu atât e mai multă viață duhovnicească în Biserică. Ortodoxia arată astfel că în Biserică funcția de conducător nu există în formă pură, ci în împletire cu frăția, condiționată de comunitate, transfigurată de datoria dragostei și limitată de faptul că singur nu ești nimic, ci numai în comuniune cu alții. Biserica n'are pe nimenea în sânul ei, care să fie mai mare pur și simplu. Ci calitatea aceasta de «mai mare» este oarecum neutralizată de faptul că unul e mai mare numai în egalitate și frăție cu alții.

Funcția de mai mare și dorința după ea ascund în ele cel mai mare pericol de păcat pentru om. A fi mai

mare pur și simplu, e însuși păcatul realizat. Aceasta înseamnă a fi redus pe toți ceilalți la un nivel inferior și prin aceasta a te fi scos din mediul iubirii, căci iubire când n'ai pe nimenea egal cu tine, nu poți avea. Nici Dumnezeu nu s'a scos pe sine din mediul iubirii, căci nu e o persoană singură la nivelul dumnezeesc, ci trei la același nivel. A avea și a admite pe alții la nivel egal cu tine este condiția elementară a iubirii. Și numai constituit astfel esențial în iubire, ești apoi capabil de iubire și față de alții mai mici. Cine fonciarmente e plasat în afara de mediul iubirii, nu poate avea iubire prin simplul fapt că se apleacă spre cei mai mici, fără a-și părăsi nivelul său de singurătate superioară. La cei mai mici te poți coborî ca să-ți faci egali, numai dacă ești obișnuit să ai egali cu tine, numai când și locul de unde te cobori e tot e comuniune. Atunci poți vedea în cel de mai jos unul după chipul celui de mai sus cu care ești în comunicare. Cel de mai jos este ridicat în circuitul de comunicare al celor de sus. Așa a făcut Dumnezeu cu oamenii: i-a ridicat în circuitul de iubire și de comunicare al Sf. Treimi.

Este învățătură creștină că Duhul Sfânt este aceea dintre persoanele dumnezeiești care se coboară mai intim în noi. Atât de intim încât devine ca un fel de subiect în locul nostru, lăsându-ne totuși conștiința că noi suntem subiect. Când iubim pe Tatăl cu iubire fiască, Duhul Sfânt este cel ce strigă din inimile noastre «Ava, Părinte!»

Prin Duhul Sfânt suntem în stare să credem că Iisus este Dumnezeu și să-L iubim. Duhul Sfânt iubește din noi pe Fiul lui Dumnezeu, adică noi îl iubim, iar Fiul ne iubește pe noi iubind în noi pe Duhul Sfânt. Iar Fiul e om ca noi, e un Tu al no

stru, ca orice om. Prin aceasta ne-a arătat în general valoarea omului, semnificația oricărui tu omenesc. Prin fiecare om, când îl privim cu credință în Hristos, privim pe Iisus. Și oamenii credincioși, cuceritori de comuniunea iubirii, se rapoartă cu iubire la Tatăl cel nevăzut, dar puterea cu care iubesc pe Tatăl este dela Duhul Sfânt și dela Fiul. Iată cum în relațiile de iubire dintre oameni, se exercită însași iubirea dintre persoanele Sfintei Treimi.

Iar ierarhia sinodală este și ea, în relațiile ei, chip al Sfintei Treimi.

Deasemenea ea se face model al felului de relații între ceilalți membri ai Bisericii și peste tot acest fel de conducere a Bisericii e o pildă pentru stat și pentru oameni, un ideal ca și o ilustrare.

Și statul și societatea omenească își spun în fața modelului de conducere și de comuniune bisericească: iată cum ar trebui să fim și cum nu suntem. În felul acesta Biserica cu felul ei de organizare și de viață în iubire, exercită o influență neconținut transfigurătoare asupra organizației de stat și asupra societății omenești.

Ce ne oferă în schimb catolicismul? O conducere absolutistă unipersonală. Ea s'a depărtat de pilda ce-o dă Sf. Treime, face imposibilă legătura de iubire între conducerea Bisericii și credincioși și nu poate servi ca model pentru relațiile credincioșilor între ei, ca și pentru stat și societate în deobște. Dacă a fi superior, înseamnă a fi singur și mai presus de toți, care credincios nu-și va face o ispită din aceasta? Numai cei inferiori au egali cu ei înșiși și trebuie să trăiască în comuniune, își va zice credinciosul.

De sigur pentru o disciplină exterioară, pentru o ordine întemeiată pe frică și pe lege, absolutismul unipersonal poate avea avantagii. Ferește de surprizele unei libertăți inspirate de rău. De aceea statul trebuie să fie organizat astfel ca în vârful scării să fie unul singur conducător. Dar Biserica nu e stat. Biserica nu

poate renunța la înfățișarea iubirii în forma ei de organizare, preferând iubirii disciplina forțată. Cine va mai exercita atunci asupra statului puterea spirituală care să-l facă să-și transfigureze în fiecare clipă forța prin iubire, fără a renunța total la forță? Și cine va mai arăta societății omește că drumul spre forma ideală a relațiilor din sânul ei nu e individualismul, nici comunismul, ci comuniunea în iubire, dacă Biserica dându-și o conducere unipersonală arată sus un individualism dus la extrem, iar jos o masă supusă și neliberă de credincioși?

Biserica nu se poate face ca lumea, chiar dacă lumea ar ispiti-o cu avantagii aparente. Ea trebuie să rămână învățătoarea lumii și propovăduitoarea Revelației chiar prin ființa ei.

Biserica trebuie să fie și în ierarhia și în colectivitatea credincioșilor corp mistic în care e încorporată însași Sf. Treime. E o grozavă erezie să secularizezi corpul mistic al Domnului și al Duhului Sfânt, prin teza că numai o persoană, în singularitatea ei, stă în legătură cu Domnul și numai ea primește comunicarea adevărului.

Ortodoxia e singura înfățișătoare autentică a cerului pe pământ.

D. STĂNILOAE

Cuvinte regale

(Din cuvântarea ținută de M. Sa Regele Carol al II-lea cu prilejul promulgării noii Constituții).

«Noua Constituțiune ce am promulgat-o astăzi, în acest cadru solemn, și care a fost primită cu atâta pătrundere a nevoilor reale ale Națiunii de cetățenii României conștienți de datoria lor către generațiile viitoare, nu este decât o puternică temelie, pe care sânt hotărât, cu ajutorul adevăraților iubitori de Patrie, să clădesc o Românie înviorată, bogată și întărită».

* FOIȘOARA *

Propagandă religioasă între românii ardeleni

(1) Preot-prof. Dr. I. Stanciu

În nr. 3—4/1940 ai Unirii din Blaj, iubitul meu coleg și omonim, preotul unit, Dr. Ioan Stanciu din Craiova, iarăși se enervează pe o chestiune cunoscută și admisă chiar de elevii liceeni în ansamblul ei, nu însă și în amănunte și nici în felul cum este expusă, precum nici în felul cel urmărește.

Anume, ilustrul meu confrate, tratează chestiunea propagandei protestante între Românii ardeleni. În două foiletoane înșiră pe toți episcopii, pe toți mitropoliții ortodoxi, cărora li s'a impus promovarea protestantismului, apoi pe toți superintendenții

calvini și pe toți protopopii calvini, sau calvinizați, cu scopul vădit să ne dovedească: iată că biserica ortodoxă a fost total calvinizată și norocul l-a avut cu unaț, care a salvat-o din cleștele acestora sugrumătoare.

Confratele, acest zistef istoriograf român, ne-a mai indicat odată tot o asemenea salvare afirmând că noi Românii am fost salvați din ghiarele slavilor, sau ale Bulgarilor, numai de marea bunăvoință a papilor, cari au intervenit stăruitor pe lângă regii unguri ca să ne sară în ajutor.

Halal de ea intervenție și halal de el ajutor!

„Îngrijirea părintească a papilor față de Români” s'a manifestat prin stoarcerea jurămintelor dela regii unguri, cu promisiunea solemnă că vor forța pe Români cu toate mijloacele de cari dispun să treacă la catolicism. Papa Inocențiu al II-lea, Grigorie al IX-lea etc., prin regii Bela al IV-lea, Ladislau cumanul, Ludovic cel mare etc. s'au îngrijit cu părin-

tească dragoste de Valahi, ca preoții lor să fie expulzați, casele de rugăciune să fie dărâmate, ori arse, iar suferințele credincioșilor să dureze sute de ani în șir.

Pentru noi ortodocșii și pentru alți Români cu bun simț e de-a dreptul o enigmă și nu pricepem care ar fi cauza de unii tinerei uniți susțin cu atâta tărie dragostea inexistentă a papilor față de Români sub domnia casei Arpadiene și chiar și după aceea, până la dezastrul dela Mohács. Poate, presupunem așa vag, că modernii iezuiți uniți cu această afirmație vor să dovedească, că noi Românii în trecut am fost papistași, apoi protestanți și abia în 1700 ne-am reîntors cu toții la legea strămoșască părsită.

Dacă aceasta le este mentalitatea, care nu numai că nu corespunde realităților istorice, ci este de-a dreptul împotriva lor, să le fie de bine. Toaca de-geaba o bați la urechile surdui.

Noi Românii-durere-am avut parte de multe zile grele și amare în trecutul nostru,

Am suferit dela papistași, apoi bland dela luterani, mai aspru dela calvini, dar vânturile aceste nu ne-au durut așa tare ca furtuna deslănțuită asupra noastră în veacul al XVIII-lea de către clerul fraților uniți. Câți preoți ortodocși n'au fost alungați, sau întemnițați și maltratați, câți credincioși bătuți și târați până în Kufstein, câte averi prădate, biserici răpite, incendiate, sau distruse! Nici preotesele cu copiii sugaci n'au fost cruțate.

Să trecem peste aceste sinistre vremuri, despre cari cucernicul dela Craiova e de părerea că nu e bine să le evocăm, pentru că... nu le poate nega.

Eu sunt convins din alte motive că nu e bine să le mai evocăm. Ce e mai mult, n'a fost bine că acest confrate unit a scris tocmai acum foiletoanele din Unirea, pentru că azi și ortodocșii și uniții avem alte probleme de rezolvat, mult mai grave și mai vitale decât propaganda religioasă a papistașilor, a luteranilor, a calvinilor, sau a uniților. Dar dacă omul are boala tiparului, ce să-l faci.

Vizita dlui ministru C. Giurescu la Sibiu

Populația orașului Sibiu a avut bucuria și cinstea să cunoască și să asculte în ziua de 24 Februarie pe învățatul prof. și cercetător al istoriei românești și pe chibzuitul ministru al Frontului Renașterii Naționale, dl *Const. Giurescu*. Atât în conferința ce-o rostit-o seara în Teatrul orașenesc despre „Mândria și demnitatea românească”, cât și în cuvântarea dela recepția organizată în cinstea Dsale, a curcit prin accentul sincer, sobru, de căldură reținută crescând din convingere temeinică de om cărui li repugnă ceace-i fals, neîntemeiat, umflat și interesat. Scoțând în relieful convenit virtuțile de totdeauna ale neamului nostru: omenie, seriozitate de moravuri adânc creștină, eroism, Dsa a arătat că sursa doctrinei F. R. N. este în tradiția noastră dela care nu ne putem depărta fără riscurile cele mai grave pentru viitorul Țării. La conferință a asistat un public numeros în frunte cu I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, care l-a avut pe dl *Const. Giurescu* și oaspe de masă.

Regretabil este însă că recepția dela Prefectură n'a fost organizată cum se cuvenea, potrivit înțeleptei tradiții de-a da cuvânt marilor instituții să exprime, la astfel de ocazii festive, sentimentele lor față de conducerea de stat și gândul lor de colaborare. Prin aceasta se realizează un dublu rezultat: se subliniază public în ochii poporului importanța ce se dă acestor instituții și se câștigă o cât mai largă și adâncă alipire a populației față de conducerea țării, când aude cuvântul pe care îl rostesc aceste însemnate instituții în care poporul are o deosebită încredere.

Nu e bine ca astfel de recepții să fie monopolizate de câteva persoane cari vorbesc toate în numele unuia și aceleiași organizații, lăsând impresia că vorbesc mai mult în numele și în interesul lor.

Nr. 1964—1940

Comunicat

Venind la cunoștința autorităților bisericești că sectarii și în special tudoriștii fac o intensă propagandă răspândind broșuri printre elevii școalelor și chiar printre militari, atragem atențiunea Onor. preoțimi să stea de veghe combatându-i la timp și denunțând asemenea cazuri, unde se produc, autorităților încredințate cu ordinea publică, precum și Consiliului arhiepiscopesc.

Sibiu, 28 Februarie 1940.

Consiliul arhiepiscopesc

Provocat fiind, cu tot regretul trebuie să-mi spun și eu părerea asupra problemei sulate.

Ca cititorii noștri să fie în curat cu materia din discuție, reproduc din nrul 3 al Unirii partea introductivă a foiletonului:

„Preotul-Profesor Dr. Ioan Stanciu, neunitul, în a sa „Lege strămoșească” (Sibiu 1938) la pg. 78 zice: „Ni se aduce acuza din partea fraților uniți, că eram pe cale să ne calvinizăm și singuri ei cu uniția au fost cari ne-au salvat de acest dezastru național și religios. Câtă greșală și câtă intenție păcătoasă în aceste afirmații”.

Textul e bine reprodus, decât doar greșește pagina, care nu e 78, ci 72. Dar, errare humanum est.

Iată cum continuă confratele:

„Așa glăsuște omonimul neunit. Dar să cercetăm nițel istoria critică, dela anul 1544—1697 și vom distinge o perioadă de propagandă luterană 1544—1565 și alta de propagandă calvină, 1566—1697”.

Numai de aceea să cercetăm istoria critică ca să distingem cele două perioade de propagandă? N'ar fi nici o nevoie să mai cercetăm istoria și nici cele două perioade de propagandă religioasă, deoarece și perioadele și propaganda sunt pe deplin cunoscute și recunoscute de toată intelectualitatea română. Cred însă că di-

Darul „Revistei Teologice”

Revista Teologică a intrat în al treizecilea an de urzire neîntrerupt de știință și viață religioasă. Mai bine de un pătrar de veac, ea a croit o alvie tot mai adâncă și mai bogată de întărire duhovnicească, pornită din lumina minții și ocrotită cu o grijă neobosită de însuși Arhiepiscopul Mitropoliei ardeleni, I. P. S. Sa Dr. Nicolae Bălan.

Fără îndoială, această revistă a fost crainicul unei noi epoci în viața religioasă de dincoace de munți.

Cronica vieții religioase din Ardeal, din acest pătrar de veac, va înscrie „Revista Teologică”, ca pe vestitoarea și înalță-stătătorearea unei epoci de renaștere spirituală.

Ei i-au urmat îndată, din aceeași inițiativă, o serie întreagă de cărți teologice.

Tipografia Mitropolitului, vrednic de pomenire Andrei, care primea odinioară cărțile stareșului Neonil, dela mănăstirea Neamț, este astăzi, fără exagerare, cea mai harnică și mai fecundă editură de cărți teologice. Ardealul întoarce dărnica fraților săi, și ca probă amintim numai răspândirea unei singure dar minunate cărți: „Cartea de rugăciuni” care, încă înainte de-a fi dăruită de I. P. Sf. nostru mitropolit, într'un număr atât de frumos ostășilor dela graniță, ajunsese până în cel mai îndepărtat colț al Basarabiei — la Orhei — și străjuiește acolo ca și în alte părți la căpătâi de prunci sau în ram de icoană în atâtea case.

An de an Revista Teologică a făcut cetitorilor ei câte un dar. Din grija întemeietorului ei a apărut publicația: „Biblioteca Bunului Păstor”, ca o anexă a ei, ajunsă acum la al 19-lea număr, iar din inițiativa P. S. Sale Nicolae Colan, fostul ei redactor vreme de 14 ani, a apărut publicația: „Problemele vremii”. — Darul din urmă al Revistei Teologice este de două ori însemnat. Întâi pentru forma aleasă, căldura inimii și convingerea pe care cei trei slujitori ai altarului — A. Marcovici, I. Sabău și diacon I. E. Naghiu — le-au pus în cele 12 predici antisectare.

Cele mai însemnate adevăruri de credință, tăgăduite de sectari, — despre Biserica, Sfânta Tradiție, Sfânta Scriptură, Botezul pruncilor, Sfânta Cuminecătură, despre preoție, cinstirea Maicii Domnului, Cinstirea sfinților, a sfintei cruci, a icoanelor și prăznuirea Duminecii în locul Sămbetelui, sunt tratate în aceste predici.

Trebuie să remarcăm îndeosebi predicile p. I. Sabău, care excelează printr-o limbă admirabilă, prin exemple patristice, imagini frumoase și o simțire atât de puternică încât cuceresc pe oricine.

stinsul meu coleg dela Craiova și-a suprimat cea mai importantă parte a propoziției, care ar fi fost cam următoarea:

„...și să dovedim neunitului dela Sibiu că ei, ortodocșii, n'au avut nici arhieriei, nici preoți, nici credincioși ortodocși, ci totul a fost calvin în acele vremuri”.

Nu spune propoziția completă? Așteptați puțin și veți vedea că o pune în gura altuia, asemenea un istoric necunoscut de dubioasă valoare.

Foiletoanele din Unirea se bazează exclusiv pe „Istoria Bisericii românești”, scrisă cu multă competență de dl N. Iorga. Il acceptăm și noi cu toată căldura, cu deosebire însă că noi vom aminti și imjurări și fapte de carl confratele unit să ferește ca pisica de laptele fierbinte.

Iată acum ce reproduce confratele din valorosul nostru istoriograf:

Preoții Toma și Dobre din Brașov au fost siliți să răspândească catehismul luteran, biserica românească Sf. Nicolae din Scheu devine luterană, vladica românească avea bucurie pentru introducerea erezului luteran între Români. Coresi în toată activitatea lui n'a făcut altceva decât a răspândi luteranismul.

Deci în această perioadă nu se indică nimic bine. Să vedem mai departe, perioada calvină.

Detractorii acestor adevăruri sunt descoperiți, dar nu ocărăți, combătuți dar nu batjocoriți, ci mai vătos chemați de sub ascultarea dului celui rău la „lumina adevărului”.

Prețul acestui dar stă însă mai mult în importanța problemei pe care o pune: apărarea credinței dreptmăritoare împotriva propagandei sectare. Această propagandă a devenit la noi — cu toate rețușurile și îmbunătățirile ce s'au adus legii cultelor — atât de desmățată, încât formează, cum bine a spus P. Dr. Grigore T. Marcu, în cuvântul introductiv, cea mai acută problemă a Bisericii. Dacă între cauzele răspândirii lor pe pământul românesc, este, pe ici pe colo, și viața și lipsa de interes pentru cele sfinte, a unor slujitori, apoi pentru combaterea lor nu există nici un mijloc mai bun, decât predica adevărurilor sfinte „cu vreme și fără vreme”, după cuvântul Apostolului și pilda unei vieți ireproșabile din partea preoțimii.

Ne-am înșela amarnic dacă am aștepta întoarcerea rătăciților în staulul Bisericii în urma unor legiuiri din afară, legiuiri de stat. Până când nu vom lua pilda Bunului Păstor să mergem și să căutăm prin mărăcinii rătăcirilor, cu hrana cea adevărată în suflet și pe buze, până atunci nu-i vom putea apropia de Biserica. Adevărat, e greu. Ei s'au învățat atâtă cu rătăcirile lor și s'au legat atât de ele, încât li trebuie o adevărată artă, multă iubire și răbdare, ca să-l faci să prețuiască învățătura cea adevărată.

Și totuși aceasta, ajutată de o viață virtuoaasă, rămâne singura cale pentru convertirea lor.

Primul volum al predicilor antisectare, dăruit de Revista Teologică, e semn că preoțimea a început pe acest drum. Al doilea volum, anunțat tot sub patronajul ei, va aduce un arsenal și mai bogat de argumente pentru apărarea tuturor adevărilor de credință, nesocotite de sectari.

Pr. Vasile Coman

Nr. 1437/1940

Comunicare

Se aduce la cunoștință că erezii după preoteasa văduvă Laura Tlu din Bărsău, decedat la 8 Ianuarie 1940, în baza § 5 din Regulamentul fondului de ajutorare preoțesc au ridicat dela Cassa Arhidiecezană din Sibiu ajutorul de înmormântare de Lei 15.000 (Cincisprezecemii).

Sibiu, din ședința secției economice a Consiliului Arhiepiscopesc, ținută la 21 Februarie 1940.

Consiliul Arhiepiscopesc

Dela Asociația clerului „Andrei Șaguna”

Publicăm cele de mai jos, primite din partea conducerii Asociației Clerului nostru din Mitropolie:

În interesul îmbunătățirii condițiilor de trai și afirmare ale clerului nostru în general, s'au făcut, în timpul din urmă, repetite și stăruitoare demersuri. Ele au fost inițiate prin memoriile dela 1938 încoace ale conducerii Asociației A. Șaguna, căror demersuri s'au atașat senatorii aleși ai clerului: PP. CC. Lor preoții Petre Partenie și Nicolae Popescu din București, precum și senatorul dela Cluj, părintele canonic Ion Agârbiceanu, care în numele preoților uniți a semnat alături de noi dezideratele Congresului preoțesc dela Timișoara, pe cari le comunicasem dlui ministru al cultelor încă în Ianuarie a. c., în Cluj, cu prilejul întrunirii acolo a guvernului țării.

În 8 luna c., cei doi senatori ai clerului și cu senatorul președinte al Asociației A. Șaguna, au prezentat Corporației Asociațiilor Profesioniști Intelectuali din România (CAPIR), dezideratul colectiv al Clerului, pentru ca și CAPIR-ul să solicite din a sa parte, ca în viitoarea lege de normalizarea salariilor Clerul să fie pus în aceeași categorie de salarizare cu Corpul didactic, potrivit calificăției și serviciului.

Ziua următoare, senatorii Clerului ortodox, dimpreună cu președintele Asociației A. Șaguna și cu senatorul vicepreședinte al senatului părintele canonic Ion Agârbiceanu, au depus memoriile și informații la mâinile ministrilor în cauză: dl Iancu Nistor dela culte și dl Radu Portocală, ministru, delegatul dlui președinte de consiliu, autorizat a primi materialul informativ în chestia normalizării și armonizării salariilor, precum și în vederea stabilirii proximalului buget de stat.

Cu acest prilej, de acord cu ceilalți senatori numiți mai sus, Președintele Asociației A. Șaguna a depus la mâna dlui ministru delegat, copii de pe memoriile din urmă ale Clerului ardelen, privind interesele preoțimii, ale protopopilor și ale centrelor noastre bisericești.

În aceeași zi, delegații clerului dimpreună cu senatorul I. Agârbiceanu ne-am prezentat la I. P. S. Sa Patriarhul Nicodim, lăsând și acolo necesarele informațiuni scrise.

În toate locurile, reprezentanții clerului au întâmpinat înțelegere și bunăvoință.

În sfârșit s'a semnat în numele clerului celor două Biserici românești un memoriu comun, care va fi prezentat Palatului din partea senatorilor profesionali ai clerului, domiciliați în capitală.

Arad, la 13 Februarie 1940.

Dr. Gh. Ciuhandu

Călugări și rășboi

Măcelul din nordul Europei — care, orice s'ar zice, a fost prefăcut de eroismul trupelor finlandeze într-o cruciadă cu dimensiuni de epopee — a pricinuit o adevărată invazie a reporterilor de ziare din toate părțile lumii, în împărăția zăpezilor veșnice, cufundate acum în bezna nopții polare. O regiune care în vreme de pace era ignorată cu totul, a fost săltată deodată în centru atențiunii mondiale. Oameni și așezări, de mult date uitării, au devenit astfel obiectul interesului general, alături de senzaționalul pe care-l servește zilnic, celorce încă se mai bucură de pace, cumplitul rășboiu fino-sovietic.

Găsim în renumitul cotidian elvețian *Neue Zürcher Zeitung* amănunte impresionante — primite dela trimisii săi speciali pe frontul de nord — asupra unor vechi vetre mănăstirești ortodoxe, cari au împărțit — și mai împart încă — urgia rășboiului cu oamenii. Spicuim câteva detalii cari ar putea să intereseze și pe cititorii noștri.

Rușii novgorodezi, pentru a-și apăra teritoriile cucerite în nordul Europei împotriva năvălitorilor suedezi și norvegieni și pentru a încreștina cu mai multă ușurință sălbatica populație băștinăse alcă-

(Urmează)

Inconștiență

Un preot cu numele V. Popa-Nicoară din Slobozia-Botoșani a scris în ziarul „Curentul” din 15 Februarie 1940 un articol care trădează o grozăvie eclipsă de conștiință preotească.

Călcând în picioare orice considerație pentru adevărul de credință revelat, numitul preot găsește că e necesar să ne unim cu catolicii oricum, pentru a reface unitatea creștinismului. „Da, frații mei slujitori la altarele Domnului! Va trebui să ne unim cu catolicii. Va trebui să fim una cu frații dela Romă. Cum se va face aceasta? În ce fel? Nu știm. Dar va trebui să ne unim”.

Ce rezultă din aceste cuvinte? Sau că numitul preot n'ar trebui să se ocupe de o asemenea chestiune dacă nu știe cum se poate rezolva. Sau că nu-l importă cum se va rezolva, și aceasta nu e în general de nici o importanță. Principal e să fim una cu Roma.

Citind articolul în continuare vedem că de fapt numitul preot nu are nici un scrupul pentru adevărul de credință. Căci afirmând că singura obiecție ce se aduce de către ortodocși unei uniri cu Roma, este orgoliul catolic, el declară: „frații mei, eu n'am găsit această mândrie la catolici”. Și chiar dacă ar fi, noi trebuie să fim mai smeriți decât ei și să fim gata „a ne jertfi pe altarul unirii și al înfrățirii”.

Prin urmare problema adevărului revelat nu se pune de loc pentru numitul preot.

Ce puțină conștiință și răspundere pentru descoperirea dumnezească este la acest preot care e gata să se unească cu orcine, părăsind orice atitudine, orice doctrină chiar dacă ți este încredințată de Dumnezeu ca s'o păzească și s'o propovăduiască unei lumi care e atât de dispusă la tot felul de răstăcirii!

„Să ne jertfim pe altarul unirii”! Par'că ar fi vorba de noi înșine, de o învățătură omenească de-a noastră și nu de o datorie care ne este pusă pe umeri de Dumnezeu! Foarte trist pentru un preot că a ajuns până acolo încât să privească problema aceasta drept o chestie de ambiție omenească.

Pe noi ca persoane ne putem jertfi cât de mult și avem chiar datoria să o facem, dar Evanghelia Domnului n'o putem jertfi, n'o putem părăsi, pe Domnul însuși n'avem drept să-L uităm. Și mi se pare că tocmai aceasta este adevărata jertfă a noastră. Să nu căutăm ale noastre, păreriile noastre, ușurătățile noastre, plăcerile lumii, ci să fim robii deplini ai învățăturii Domnului. Cine n'are ceva în ce să creadă ne-

sdruncinat, acela n'are nici credință. Act de credință fără obiect de credință nu există. Acolo există numai planuri de aranjamente utilitariste, acolo există numai ambiții și interese, mai personale sau mai generale.

Iubite frate, preoții cari au o convingere cu temelii până dincolo de lume, sunt atât de gata să se jertfească pe ei ca persoane pentru unirea întregii creștinătăți în adevărul nealterat, încât ar suferi cu fericire moartea de martiri dacă ar ști că acesta e prețul pentru înfăptuirea unității creștine. A face însă tranzacții cu adevărul dumnezeesc, sau a nu te ținea legat de nici o convingere, este o purtare care nu poate fi numită decât în ironie „jertfă”.

O murdărie

Nu mai așa se poate califica articolul scris în ziarul „Tribuna” din 23 Februarie a. c. de cunoscutul profanator al lucrurilor sfinte și al valorilor noastre etnice, Victor Eftimiu, albanelul pripășit în țara și în literatura românească. Insul acesta și-a creiat o faimă detestabilă din transformarea Meșterului Manole și a celor 9 zidari în francmasoni, în piesa teatrală „Meșterul Manole” și din prezentarea necuviincioasă pe scenă a figurilor de preoți și de călugări. Furtuna de indignare pe care a trezit-o mai după fiecare asemenea cinică manifestare literară, nu a putut trezi în insensibilitatea lui de alvitar superficial nici o rușine.

Cu o grosolanie care se ia la întrecere cu reaua credință de francmason se atinge acum de numele și de viața sfinților aruncând în ei cu tot ce e mai murdar în propriul lui suflet. Iar împreună cu sfinții întreaga Biserică este făcută ținta celor mai urâte baio-curi, cari ilustrează înspăimântător până la ce treaptă de decadență sufletească poate ajunge un om.

Păr. Ion Agărbiceanu, directorul ziarului, a cerut încă a doua zi iertare cetitorilor pentru faptul că, nefiind în Cluj, s'a strecurat acest articol intitulat „Sfinți catolici”, în ziarul de sub direcția P. C. Sale, anunțând că Victor Eftimiu nu va mai putea fi în viitor colaborator al ziarului.

Bani risipiți. Tot revista amintită, Glasnik, află că bolșevicii ruși vor țineă un congres antireligios în anul 1942, cu participarea delegaților din străinătate. Președintele „de onoare” al congresului, Stalin, țarul roșu, a dat 20 milioane de ruble pentru organizarea congresului.

tuită din triburi fineze, au construit în peninsula Cola o mulțime de sate și maicuseamă mănăstiri fortificate.

Așa s'a înființat, în veacul XII, și celebra mănăstire Solowetzki de pe insula Solowki, situată acolo unde „vulpea scandinavă” își înmoaie coada în apele Mării Albe. În veacul XVI, mănăstirea a fost restaurată complet. Atacurile suedezilor, îndreptate împotriva ei, deveneau tot mai dese și mai înverșunate. Căile comerciale rusești din nord erau serios amenințate să fie tăiate.

Spre marele noroc al Moscovei, s'a ridicat atunci un om genial care a trântit în calea invaziei suedeze un obstacol de neînving. Acesta a fost călugărul ortodox Trifon, pe care Biserica rusească l-a proclamat sfânt. Trifon nu era numai un om de-o evlavie recunoscută, cu o viață neprihănită, ci și un „strateg iscusit și un mare inginer”. Sub comanda acestui călugăr fenomenal, mii de pelerini evlavioși, cuceriți de faima lui, alergau într'acolo din toate laturile Rusiei, au lucrat fără întrerupere opt ani de zile la fortificarea mănăstirii Solowetzki. Fără să aibă nici cel mai neînsemnat concurs din partea Moscovei, sf. călugăr Trifon și cetele lui au făcut de neînving această mănăstire. Zidurile ei erau atât de rezistente, încât călugării au putut

respinge, în anul 1582, un atac combinat al armatei și flotei suedeze. Mai mult! Englezii cari au asediat și bombardat mănăstirea-fortăreață cu vase de război, în 1854, au avut aceeași soartă.

Tot sf. Trifon a clădit și fortificat alte mănăstiri mai mici, cari există până astăzi și despre cari se face adeseori amintire în comunicatele armatelor încăierate pe frontul Petsamo.

După bolșevizarea Rusiei, mănăstirea Solowetzki a fost prefăcută în prisoare sigură pentru deportații ostili regimului roșu.

Pe o insulă din lacul Ladoga, călugării novgorodezi Serghie și Gherman au clădit în veacul XII mănăstirea Walamo. Un alt călugăr, Arsenie, a ridicat și el, în apropiere, o mănăstire fortificată, pe insula Konewetz, care comandă intrarea din lacul Ladoga în apele fluviului petrogradez Neva. Către 1715, Petru cel Mare le-a refăcut și întărit pe amândouă. Mănăstirea Konevetz a fost distrusă de bandele bolșevice încă din 1918. Walamo a rămas în picioare, fiind trecut după război sub suveranitatea finlandeză. Astăzi, ea servește de fântă aviatorilor sovietici.

Un corespondent de război al ziarului numit, se afla tocmai la mănăstirea Walamo, în Septembrie 1939, când a

A păpat-o și pe asta...

Asemenea acelor vieți cari stau la pândă să prindă în gură, cu o clem-păneală simpatice, orice muscă le trece pe dinainte, monitorul blăjan înghite cu grabă toate ineptiile și toate aiurelile pe cari anumiți oameni alătura de realitate prin structura sau prin dispoziția lor momentană le debitează din când în când.

„Unirea” îndeplinește astfel rolul unui curios colecționar de gânduri scrin-tite și a unui bizar apologet de capete zăpăcite.

Cunoscându-i această ciudată apucătură, noi știm cu anticipație îndată ce-a răsunat într'un colțisor al României sau s'a însemnat într'o dosită colană de ziar o opinie anapoda despre problema ortodoxie-catolicism, pornind dela un ins cât de modest, — că „ideea” va fi înregistrată cu sunet de trambite în „Unirea”, ca să știe cerul și pământul despre ce-a zis cutare.

Așa trebuia să se facă și cu articolul preotului V. Popa-Nicoară din Botoșani despre unirea bisericilor. Amplificatorul este de astădată un ins cu nume de legumă domestică, cu miros ce face lumea să fugă. E un ins care până acum câteori apuca plaivasul să scrie, o făcea pentru a spune că neamul românesc, fiindcă-i ortodox, e cel mai plin de defecte și de păcate, e cel mai nevoiaș și mai ticălos. De astădată voină să dea scrisului un miros mai plăcut — de dragul preotului V. Popa-Nicoară — declară că neamul nostru e cel mai împodobit cu virtuți și mai ales e smerit, nu e ambițios, deci ușor poate să facă actul de autojertfire, recomandat de păr. V. Popa-Nicoară, și să intre în turbină papii dela Romă.

Dar noi ne întrebăm: dacă neamul românesc și-a câștigat trăind în ortodoxie atât de minunate virtuți, de ce să părăsească ortodoxia, riscând să-și piardă aceste virtuți prin intrarea în catolicism care n'a reușit să ciseleze atât de frumos sufletul neamurilor pe cari le are în ascultare?

Biserica Ortodoxă Română, revista Sf. Sinod, cu începerea anului 1940, apare, în ce privește cuprinsul ei reorganizată, pentru a fi în mână preotimii un mijloc de îndrumare cât mai folositor în activitatea ei zilnică. Comitetul de redacție s'a întregit cu puteri nouă, între care vedem și numele P. C. Sale Dr. Gh. Ciuhandu dela Arad, — Nr. 1—2 pentru Ian.—Febr. 1940 cuprinde articole tratând chestiuni dela ordinea zilei semnate de I. P. S. Patriarh Nicedim, Arhim. Scriban, Pr. Gh. Vintilescu, Protos. V. Vasilache ș.a. Abonamentul pe an 160 lei. Adresa: Consiliul Central Bis., București VI, str. Antim 29,

isbucnit războiul. Toți străinii — scrie dânsul — au părăsit de mult insula mănăstirii. Clopotele bisericii sunau prelung, ziua și noaptea, chemând credincioșii la rugăciune. Era praznicul de pomenire al sfinților Serghie și Gherman, călugării cari au întemeiat mănăstirea. Mulțimea mare de pelerini ruși — în majoritate emigranți sălășluiți în Finlanda — a fost primită cu dragoste de călugării gazde. Era o atmosferă sărbătorească până și'n aer, iar chipurile monahilor arătau mai severe ca de obicei. Vorbeau foarte puțin de război, cu toată că urmăreau evenimentele cu atențiune.

Intrucât eu eram preocupat de obținerea vizei pe pașaport și de permisul de ședere — scrie corespondentul străin — unul din frații mai tineri îmi spuse:

— Numai o singură viză este cu adevărat importantă: aceea care conduce la cer.

Nu era nici o umbră de evlavie falsă sau ieftenă în modulația glasului său, — scrie, vădit impresionat, gazetarul străin.

Monahii presimțeau că războiul nu i va cruța. Ani de-arândul au trăit în pace, netulburăți de nimeni, pe insula lor, care pentru emigranții ruși reprezenta o fărâma din vechea lor patrie. Bunăvoința finlandezilor față de ei, era deplină. Ce

Subscriind bonuri de înzestrare a armatei, subscriem pentru fară și pentru fiecare dintre noi. Fără liniște la hotare nu putem avea liniștea avutului și a muncii noastre. Să dăm cât mai mult ostirii, căci Pentru noi dăm.

Insufletește și pregătire. — Gazelele ni-au adus știrea, că în armata franceză servesc, până în prezent, 17.000 de persoane din cler: preoți, călugări, maice.

Acest fapt mi-a părut surprinzător: într'o țară, unde religia este separată de stat, unde ideile comuniste par a fi avut mare trecere, s'a găsit totuși o preoție atât de numeroasă care să intre în armata pornită în război...

În același timp ni se anunță hotărârea camerei franceze de a exclude pe toți deputații comuniști din parlament, ca „periculoși pentru națiune”.

Pe când comuniștii fac ce fac, ca să nu ajungă la front, clerul dovedește, prin atitudinea sa, că e gata să se jertfească pentru nație.

Mântuitorul ni-a spus că „În lume necazuri veți avea, îndrăzniți, eu am biruit lumea”.

Acest „Indrăzniți” are să creeze forța preotului în fața oricărei primejdii.

Un popor trăiește prin eroismul însufleteșii sale. Dacă reprimăm la trecutul nostru de lupte, găsim atâți preoți și călugări, tribuni ai poporului, încât e nesecat izvorul istoriei noastre de fapte pilduitoare.

În toate aceste lupte ale trecutului izvorul biruinței era însufleteșea, — aceea însufleteșie care nu poate să ne lipsească nici astăzi.

Ori câte necazuri am avea, ele nu-s alt ceva decât tot atâtea motive de-a ne oțeli și mai mult în lupta de apărare a limbii și legii străbune și a libertății naționale.

Se cere astăzi în deosebi ca preoțimea să fie cât de bine pregătită, — înțeleg și în ale cărții, și în ale vieții.

Timpurile de azi ne impun trebuința de a fi pregătiți pentru eroism în vederea evenimentelor.

În anul 1919, când am plecat, mulți teologi, voluntari, în luptele dela Tisa, am fost de asemenea pregătiți, pentru misiunea noastră, timp de mai multe zile, ear după aceea am fost împărțiți la unități.

Vremurile grele n'au să ne afle slab pregătiți, și nici lipsiți de însufleteșie, ci gata pentru eroismul tradițional.

Să priveghiam, ca să nu ne sape dușmanii casa în credința că apărătorii ei ar putea fi surprinși nepregătiți de rezistență dărză și de neînfrânt. — Pr. Octavian Medrea.

se va întâmpla cu călugării, dacă vor cădea în mâinile «roșilor», e greu de prezis — zice corespondentul amintit.

Înainte cu câțiva ani, s'a abătut asupra lacului Ladoga o furtună atât de năpraznică, încât un vas rus de război a trebuit să ancoreze la țărmul insulei Walamo. Echipagiul «roșu» a fost îngrijit cu multă dragoste de călugării albi.

La plecarea stărețului mănăstirii îi puse următoarea întrebare căpitanului vasului:

— E cu puțință oare ca dta să fi uitat cu totul învățăturile creștinești pe cari le-ai deprins în copilărie?... ca să nu mai existe Dumnezeu în țara ta?

— Nu! — răspunse comandantul sovietic. Eu mă rog chiar lui Dumnezeu, dar nu-l vreau să mărturisesc acest lucru.

«Cu toate că nu-s de aceeași confesiune cu ei — încheie gazetarul pomenit — bunii călugări nu voiau să mă lase să plec. «Rămâi la noi — mi-au zis ei — căci ceea ce avem, împărțim bucuros cu dta. Știm că vor veni vremuri grele. Dar toate acestea sunt semn lămurit că Dumnezeu se interesează de oameni și îi iubește. Important este ce atitudine îți faci de strămtorările ce au să vină».

Doi ani dela promulgarea Constituției Regele Carol II. A doua aniversare a promulgării Constituției a fost sărbătorită, în capitală și în toată țara, cu servicii religioase în sfintele biserici și cu festivaluri și cuvântări tâlmăcind ro-stul aniversării.

La SIBIU, în catedrala mitropolitană, a slujit doxologia un sobor de preoți, în prezența I. P. S. mitropolit NICOLAE și a reprezentanților autorităților civile și militare.

Seara, la ora 9, s'a ținut, în sala Teatrului municipal, un strălucit concert simfonic, dirijat de dl I. Delu, profesor și ascultat de o numeroasă asistență. Dl consilier regal Gh. Mironescu, împedecat de a veni la Sibiu, își exprimă în scrisoare adânci regrete de a nu putea fi de față. Dl deputat, Dr. N. Comșa, a rostit un în-suflețit cuvânt despre Constituția din Febr. 1938, aducând Suveranului omagiul devo-tamentului nostru pentru așezarea țării pe temelie nouă.

INFORMAȚIUNI

Corpurile legiuitoare sânt convo-cate pentru ziua de Joi, 7 Martie 1940. Intre cele dintâi legi ce se vor vota, va fi legea organizării presei.

Capitala București se va împodobi cu alte două biserici monumentale, a că-ror construire începe în anul acesta, prin jertfele unor prea cucernici credincioși: protoiereul Gheorgescu Gheorghe Silvestru și doamna, precum și prin donațiunea te-stamentară de 5 milioane a doamnei Va-lentina Popescu. (B. O. R.)

Intărirea armatei — Intărirea neamului. Din fondurile arhiepiscopiei Bucureștilor s'au subscris la bonurile de înzestrare 1.000.000 lei. Mănăstirile, la fel au adăugat bogat sprijin, subscriind, cele din nordul Moldovei, suma de 1.000.000 lei: suma aceasta înfățișează primul venit scos din exploatarea terenurilor în care au fost înzestrate numitele mănăstiri.

Slujbe pentru pace. Revista bise-ricască dela Beograd, *Glasnik*, anunță că I. P. S. patriarh Cristofor din Egipt a dispus să se facă în toate bisericile pa-triarhiei slujbe pentru pace, „ca Dumnezeu să miluească lumea și să nu îngăduie ni-micirea ei”. Această măsură s'a luat și din partea I. P. S. Sale patriarhului Gavriilo al Iugoslaviei și de I. P. S. Mitropolit primat al Greciei.

După 70 de ani de „schismă”, Sta-tele Unite ale Americii au reluat legă-turile cu Vaticanul. Papa Pius XII s'a

grăbit să primească pe dl Myron Taylor, trimisul Președintelui Roosevelt, în audiență solemnă de prezentare, mult mai de vreme decât dictau uzanțele protocolare ale statului pontifical. Lucru pe care presa îl subliniază cu surprin-dere. Pe noi, graba Papii nu ne sur-prinde deloc. După ce episcopii Romei se socoteau până nu de mult niște „regi ai regilor” — în alt înțeles decât Ne-gusul rățăcitor — astăzi sunt buni bu-curoși să accepte egalitatea cu condu-cătorii de state. Aceasta numai și nu-mai ca să nu piardă ilarianta putere pământească ce le este atât de dragă, fiindcă — de! — puterea aceasta se vede. Pe când cea duhovnicească, e mai pu-țin arătoasă.

În capitală se desbate un proces care interesează îndeaproape înzestrarea scumpei noastre armate. Inculpatul, Max Augnit, fost director și administrator ge-neral al uzinelor Reșița, e ovreu romano-catolic. Fraudele, comise de dânsul, sunt în spiritul rasei căreia-i aparține. Chiar de i le va ierta confesiunea care l-a adoptat — acordându-i vre-o „indulgență” copios onorată, — justiția românească își fa face datoria cu conștiinciositatea pe care l-o cunoaștem.

În legătură cu acest proces e mo-mentul să punem foarte serios întrebarea: Cum a fost posibil ca un jidov ca Augnit să fie lăsat să ajungă la o astfel de tre-cere și influință încât să poată periclita până și înzestrarea armatei?! Cine e vi-novat de aceasta?! Căci e dureros să se poată petrece cazuri ca a lui Augnit.

Post. În anumite zile din săptămână este oprită vânzarea cârnii, — aceasta e măsura luată de guvernul francez pentru toți cetățenii din Franța, cu scopul ca să nu suferă aprovizionarea armatei.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 3 Martie 1940, va predica părintele protopop Em. Cioran.

CARTI ȘI REVISTE

Studii teologice, publicație a facul-tății de teologie din București. Anul VII, 1938—1939. Volum omagial închinat pro-fesorilor: Arhiepiscopul Irineu Mihăilescu și Preot Ioan Popescu-Mălăești, cu ocazia trecerii la pensie. 1939. „Bucovina”, Torouț, București, Pag. 422. Preț 1?

Omagialul volum conține prețioase studii și articole, scrise de profesorii: Ni-chifor Crainic, Pr. H. Roventă, Pr. P. Vin-tilescu, T. M. Popescu, Lazăr Iacob ș. a. Recenzii elogioase se aduc publicațiilor

dela Sibiu, apărute în 1939: *Ortodoxie și Româanism de D. Stăniloae* (cu „minuna-tele fragmente de gândire creștină orto-doxă”, spune Asistentul universitar Emi-lian Vasilescu), — și *Saul din Tars de Diacon Dr. Grigorie T. Marcu* („o lucrare foarte conștiincioasă, bine documentată, scrisă într'un stil atrăgător cu multă so-brietate științifică. Studenții în teologie, preoții și chiar intelectualii mireni o pot citi cu mult folos și interes”, — scrie Pr. H. Roventă),

Nr. 155/1940 par.

(13) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. I-a Vinerea, protopopiatul Orăștie, se publică prin aceasta concurs, cu termen de 30 de zile dela întâia apariție în Tel. Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Locuință.
3. Ecleejie: 14 jugăre arător, — primit prin reforma agrară, — în hotarul comunei vecine Pișchinți.
4. Stolele uzitate azi în parohie. (Pa-rohia are peste 600 de familii, cu cca 2700 suflete).

Concurenții își vor înainta petițiile de concurs, alăturând actele prevăzute în Re-gulamentul pentru parohii, însoțite și de încuviințarea P. V. Consiliu arhiepiscopesc, la oficiul protopopesc ortodox român din Orăștie, în termenul dat.

Candidații e de dorit să se pre-zinte în vreo Duminecă sau sărbătoare în parohie, servind și predicând în sfânta bi-serică, pentru a fi cât mai de aproape cu-noscuți de credincioși. Vor anunța însă dorința lor oficiului protopopesc, pentru triarea cererilor.

Orăștie, la 18 Februarie 1940.

Oficiul protopopesc ortodox român al Oră-știei, în înțelegere cu consiliul parohial:

Prot. Ioan Moța
adm. tractului.

Anunțuri și reclame

Cel mai răspândit ziar care poate fi întrebuințat pentru anun-țuri și reclame în cercurile preo-țești din Ardeal, este

Telegraful Român

Anunțuri și reclame se primesc la Administrația ziarului, în Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.

Nr. 38/1940 prot.

(11) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Răusadului, din protopopiatul Sibiu, se publică prin aceasta concurs cu termen de 30 zile dela întâia apariție în Tel. Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Sesiune parohială în mărime de 2 jug. 800 st. □ fanaț.
3. Stola obișnuită în parohie.

Concurenții își vor trimite cererile cu actele necesare, însoțite de permisiunea de a concura la această parohie, — esope-rată dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, — oficiul protopopesc ortodox român din Sibiu și cu încuviințarea subsemnatului se vor prezenta în parohie în vreo Duminecă sau sărbătoare spre a sluji, cuvânta și a face cunoștință cu credincioșii.

Sibiu, la 15 Februarie 1940.

Emilian Cioran
protopop.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Nr. 25 - 1940

(9) 2—2

Publicare de licitare

Consiliul parohial ortodox Boș, pro-topopiatul Hunedoarei, publică o a doua licitație cu oferte închise, în localul oficiului parohial, pentru edificarea bisericii conform planului și devizului aprobat de Prea Ven. Consiliu arhiepiscopesc cu Nr. 10.745/1939. Intrucât nici la această licitație, care e fixată pe ziua de 9 Martie 1940, ora 11, nu se vor înainta oferte, a treia licitație prin aceasta se declară publicată pe ziua de 15 Martie 1940, când se va aranja prin bună învoială cu consiliul parohial darea în întreprindere a zidirii bisericii.

Participanții vor depune odată cu oferta și o garanție de 10%, din valoarea devizului în numerar sau efecte publice garantate de stat.

Nu vor fi admiși la licitație decât antreprenori, cari pot dovedi cu certificate în regulă, că au mai executat astfel de lucrări, în condițiuni bune.

Planul, devizul și caietul de sarcini pot fi văzute în fiecare zi la oficiul paro-hial Boș.

Parohia nu plătește nimănui spesele de deplasare.

Boș, la 19 Februarie 1940.

N. Andrașesc
epitrop

Simion Suciu
paroh

Din mănăstirea Walamo, în ceasul în care scriem, poate că n'a mai rămas nici piatră peste piatră. «Urâciunea pu-stiirii» nu știe cruța locurile sfinte.

Și'n vreme ce o mână de oameni cu curaj leonin și cu credință'n Dum-nezeu înfruntă «tăvălugul» nimitor de supreme valori, Europa — ah! Europa aceasta civilizată și desmățată care se înduioșă ordecăteor criminalii ideologiilor de stânga erau trimiși la pușcărie, — nu răsbește să se pieptene... (gr. t. m.).

Meditații la Evangheliile din Dumi-necile și sărbătorile de peste an, de prot. Ion Goron, Cluj, Tip. Eparh. 1940. Pag. 167, Lei 45.

În colecția „Cărțile Vieții”, îngrijită de P. S. episcop Nicolae al Clujului, vo-lumul mai nou — al șaselea — poartă ti-tlul de *Meditații*, scrise de pâr. protopop Ion Goron, consilier referent eparhial și predicator al catedralei ortodoxe din Cluj.

Scurte și reușite tâlmăciri, la evan-ghelele din Duminecile și sărbătorile întregului an, cu aplicări la viața morală a vremii de astăzi, se deslășoară în această valoroasă carte a părintelui Ion Goron, recunoscut ca bun predicator al amvo-nului ortodox. O recomandăm călduros atât preoților, cât și mirenilor spre citire cu adevărat edificatoare. — De vânzare la Librăria Arhidiecezană, Sibiu.

Cătră elevii mei

— Sfaturi pastorale —

(5) De protopopul Gh. Maior

Biserica ortodoxă una, sfântă, so-bornicească și apostolească ca organ văzut, prin care Vecinicia cea nevăzută, dar adânc simțită lucrează mântuirea oamenilor prin vrednicia câtorva aleși și puși la postul de veghe, și a fixat o atitudine de viață. Și în mare măcar, trebuie să ne-o facem cunoscută.

Biserica noastră are o precisă con-cepție despre lume. Ea susține și ple-dează pentru supremația sufletului. Are concepție curată spiritualistă. „Duhul” lui Dumnezeu era înainte de crearea lumii; El a creat-o. „Duhul este celce face viu”. Duhul dă valoarea aurului, care altcum nu este decât un bulgăr de materie, de tină chiar, de vreți. Valorile economice sunt valori, fiindcă astfel le apreciază sufletul nostru, căci sufletul creează va-lori, pe când valorile economice nu cre-ează suflet; cel mult îl pot robi.

Biserica ortodoxă nu și-a păstrat ființa și nu și-a exercitat puterea grație politicii. Niciodată nu și-a afișat un pro-gram politic și n'a militat pentru el. Chiar dacă câțiva fruntași ai ei au găsit mai lesnicioasă urcarea la locul de frunte pe

cale politică, Biserica nu i-a aprobat, nici chiar când a fost forțată să tacă. Ortodoxia s'a socotit mai presus de o efemeră împărăție pământească. „Împă-răția mea nu este din lumea aceasta”, și a repetat-o cu stăruință. De aceea n'a dat coroane prinților, n'a făcut regi aposto-lici, n'a sprijinit pe ceiace aveau lati-fundii și n'a justificat robia în forma ei de după Hristos, nici n'a anarhizat ma-sele împotriva conducătorilor sau a celor ce aveau ceva, și când stăpânirea politică a îngenuchiat-o, n'a început a se ruga: „Mântuește, Doamne, poporul tău”. A fost pururea ocrotitoarea orfanilor, a vă-duvelor, a săracilor, a celor cinstiți și buni, — dar politică n'a făcut, un pro-gram politic pe veacuri nu și-a croit. În această atitudine, e în conformitate cu învățătura Domnului și cu principiile ei cari nu se schimbă decât după pieirea cerului și a pământului.

Biserica noastră însă a avut o pre-cisă atitudine sub aspect social. Pondul cel mai mare l-a pus pe dreptate. De fapt adevărul și dreptatea le-a căutat ca flămândul pâinea și ca insetatul apa. Și n'a uitat niciodată, că după dreptate în-dată are să urmeze mila, mila din iubire față de Dumnezeu, mila făcută de dreapta fără a ști stânga, dar nu mila care să

astupe glasul de durere al dreptății căl-cate, al legii falsificate care să întindă mușamaua peste nedreptate. Individul i-a fost scump, era fiul ei dobândit pentru împărăția lui Dumnezeu de multeori între multe chinuri și năcazuri. Niciodată n'a voit să-l suspendeze și să-i smulgă indi-vidualitatea, niciodată n'a umblat să-l sil-nicească. Dar nici n'a pierdut vreodată din vedere, că fericirea e un raport, și încă cel mai bun, între individ și societate. Individul nu era lăsat de capul lui să creadă, că societatea are să i se închine, fiindcă el i-ar da ei ființă, dar nici socie-tatea n'a fost împuternicită ori încu-rajată să socotească pe individ, ca per-fect înghițit, asimilat și care nu mai are nici un drept, nici o existență de îndată ce a intrat în ea. Individul are să spri-jinească societatea cu toate puterile lui pentru a putea ea realiza împărăția lui Dumnezeu pe pământ, iar societatea are datoria să ajute pe fiecare să devie un cetățean conștiu și fericit al acestei îm-părății. Deci între individ și societate. Biserica noastră a cerut să existe puru-rea un raport de reciprocitate nesilită, de armonie firească.